

Blissen fra Diakonhjemmet.

Nr. 7

Aug.—September
1925

17. AARG.

INDHOLD: Det rette diakonsind. — Generalforsamlingen. — Hvad kan vi gjøre for at styrke forbindelsen mellem brødrene? — Diakonenes klokkergruppe. — Utdrag av Broderforbundets regnskap 1923—1925. — Fra Diakonhjemmet og Broderforbundet. — Paa reise fot. — Bøker. — Diakoner i borgerlig arbeide. — Diakonsake i Sverige.

Det rette diakonsind.

Foredrag av klokker *S. Sandvold* under generalforsamlingen i Larvik.

(Sammentrængt referat.)

Det er en alvorlig sak naar det blir spurt: Har vi det rette diakonsind? For dersom vi ikke har det, saa har vi heller ikke ret til diakonnavnet.

Diakonsindet er tjenersindet. Det var hos dig dengang du kladdet din søknad til Diakonhjemmet. Dengang hadde du ingen tanke paa poster og paa at komme frem i verden. Da hadde du et inderlig ønske om at kunne tjene.

Arbeidet paa Diakonhjemmet faldt dig til en begyndelse underlig. Du maatte ta fatt med vask paa ganger og toilerum; men du hadde lovet at være tro i tjenesten, og saa var vi glad over at faa være blandt de mindste.

Hvordan det siden er blit, er da spørsmålet for os alle. Det er vistnok et spørsmåal som efter sit væsen gjælder alle mennesker; men det kommer dog til os diakoner med en særskilt kraft.

Det rette diakonsind finder vi hos Jesus Kristus. «La

dette sind være i eder, som og var i Kristus Jesus» (Fil. 2, 5 flg.). «Lær av mig; ti jeg er sagtmodig og ydmyg av hjertet» (Mt. 11, 29). Fra ham skal det komme til os.

Men hvor vanskelig det er at lære, og hvor ofte blir det ikke tiggende vi maa bede den bøn: Lær mig, Herre, dette sind.

Hvordan skal det saa forme sig hos os?

Det rette diakonsind tar avstand fra det sind som kryper. For det er tjenersindets vrægebillede og er selv i pagt med stolthet og forfængelighet.

Det rette diakonsind søker ind i kamp mot det onde og for det gode. Men det stikker sig aldrig frem og sier: Se hvad jeg kan, se her er jeg. Meget mere taaler det at være liten, og det takker naar man blir bortgjemt og tilsidesat. For dermed blir man gjort dygtig til tjenerens gjerning til Kristi ære.

Det rette diakonsind gjemmer ikke paa uretten og forurensrer sig ikke gjennom bitterhet. Det vokser nedad i egne øine. Dersom manden vokser og gjør storverk, da ser han paa sig selv som den der er liten. Dermed bevares han for Gud og for diakongjerningen. Og samtidig blir Gud forherliget.

Det rette diakonsind er gavmildt. Det lærer os at gi os selv hen, selv om det føles som offer, ja, selv om vi fortæres under det. Det lærer os ogsaa at gi av vore penger. Vi blir lydhøre for hvor vi skal anbringe vore gaver.

Det rette diakonsind tar intet hensyn til sig selv. Du kommer træt hjem om aftenen og ønsker at hvile i kredsene av dine kjære. Saa kommer der bud: «Far er syk, vi er ræd for at han dør.» Du har netop hat 12—14 timers arbeide; du kunde da fristes til at henvise til andre: Spør der eller der, faa tak i en vaakekone; jeg er saa træt og har hat saa meget at stri med, og imorgen er det igjen en lang arbeidsdag. Det rette diakonsind kan ikke det; det gaar saalænge det orker og gaar med glæde. Til takkammeret eller til et kjælderværelse. Du tar med et uldteppe til at tulle dig ind i mens du sitter og vaaker natten gjennom i koldt rum, og du er glad over at være der, for der vet du at de trenger dig. Du

er paa hellig grund. Og blir du saa træt under dit virke, saa hviler du i Guds kjærlighet.

Det rette diakonsind er ogsaa et byrdebærende sind. Det kan ikke leve uten at ha en byrde at bære paa. Der er ogsaa saa mange som gaar og bærer paa byrder, og som holder paa at stupe under dem, de fattige, de syke, de foragtede. Kun det rette diakonsind kan greie at bære deres byrder med. Det kommer saa sagtmodig og finder alltid en anledning, saa byrden flyttes over paa den som er villig til at ta del.

En gammel far sat i et kjælderrum. Barna hadde ingen interesse for han mer, endda han hadde hat 11. Nu var han bitter og saa saar. For en byrde han hadde at bære! Og hvor det hjalp at faa tale ut!

Det tar tid at sitte hos disse, som trenger at ha en tilhører som føler med dem. De skal fortælle sit livsløp omigjen og omigjen, det er deres glæde hele timen gjennem. Og er du en god tilhører med det rette sind, saa er der 3 som da er glad, det er Herren selv, den gamle og du. Prøv dig selv paa det, bror, om du virkelig er glad i det og virkelig handler efter det. Men prøv dig da ogsaa ordentlig.

Hjælp maa de ogsaa faa alle disse som trenger, hjelp med helbredden, med mat, med ved o.s.v. Det rette sind kan ikke slaa sig tilro før hjelpen blir skaffet. Gud har hjelpen; han gir og gir, han drysser ut, og vi takker.

Der er bøn i det rette diakonsind. Det gaar ikke til sin gjerning uten sammen med sin frelser. Derfor trenger det bønnen, enrumsbønnen, bønnen i familiekredsen, bønnen naar du gaar til dit virke. Der er over os en aapnet himmel. Tal med din far om alt, saa gaar det onde ut, og det rette sind blir befæstet.

Det rette diakonsind ser med forstaaelse og kjærlighet paa sine medarbeidere. Det er en falliterklæring for diakonsindet, dersom vi ikke kan sympatisere med denne eller hin. Har du det rette sind, kan du naa frem til at elske ham — ikke med munden, men med hjertet. Dette er en sak for os som er «brødre» og kalder hverandre med dette navn. La os ikke gaa den forbi, men virkelig spørre os selv om vi er brødre overfor hverandre, brødre i hjertet.

Det rette diakonsind samler sig op i det at det lever og har sin kraft i Jesus Kristus. Det elsker Jesus, derfor kan det ogsaa male ham — i livet, i de smaa kammere, ikke paa prækestoler, men der hvor ingen anden kommer hen.

Generalforsamlingen.

Generalforsamlingen i Larvik i juni iaar hadde fundet omtrent samme tilslutning som de foregaaende landsstevner, idet henved $\frac{1}{4}$ av Broderforbundets medlemmer hadde avgit møte. Ogsaa endel diakonfruer hadde revet sig løs fra sine hjem og var interesserte tilhørere ved forhandlingene.

Det ytre arrangement var udmerket ordnet av klokker Hauge med frue, Larvik.

Alle de tilreisende var privat indkvartert i en række gjestfrie hjem.

Forhandlingene begyndte i Larviks bedehus og fortsatte i badets festivitetslokaler under ledelse av klokker Svendsen og direktør Brekke. Foredragene blev holdt efter programmet, og samtalen gik livlig og interessert under almindelig tilslutning. De to hovedforedrag er gjengit i referat i nærværende nr.

De vigtigste beslutninger var flg.:

1) Til et stipendiefond for Broderforbundets medlemmer avsattes kr. 500 av forbundskassens midler. Styret fik anmodning om at komme til næste generalforsamling med forslag til grundregler for dette fond.

2) Generalforsamlingen for Broderforbundet finder det naturligt og tror at det vil være av betydning for diakon-saken at forbundet faar en repræsentant i Diakonhjemmets styre. Generalforsamlingen henstiller til forbundets styre at indlede forhandlinger med Diakonhjemmets styre med sigte paa en saadan ordning. Man gaar ut fra at en eventuel repræsentant blir at vælge paa en generalforsamling, og at valget sker for et begrænset antal aar.

Ved valgene til forbundets styre frabad klokker Fagereng sig gjenvalg. Valgt blev derefter klokkerne Svendsen og